

# Tři výrostci vyhrnuli dívce sukně a polili ji vodou z putny

*Tři chlapci z Račic chtěli dívku u lesní studánky jenom trochu poškádlit. Přehnali to. Za zločin veřejného násilí je pražský Zemský soud trestní poslal na čtrnáct dní do žaláře.*

Julie Čermáková, šestnáctiletá dcera račického domkáře Karla Čermáka, si 16. května 1890 po čtvrté hodině odpolední dala na záda putnu, do ruky vzala plecháč a vydala se pro vodu ke studánce, vzdálené od chalupy Čermákových asi čtvrt hodiny chůze. Vešla mezi stromy a po pěšince došla k místu, kde ze země vyvěrala pitná voda.

Vtom za sebou uslyšela hlasy. „Ohlédla jsem se a uviděla tři račické výrostky, Petra Poštu, Františka Krupičku a Antonína Tyburce,“ řekla dívka při srpnovém procesu u pražského soudu.

Julie se s chlapci nebavila, postavila putnu na zem a začala do ní ze studánky nabírat plecháčem vodu. Mladíci stáli opodál, až se osmělil Antonín Tyburec a přišel k ní. „Dej mi napít,“ řekl Julii. „Napij se z potoka,“ odsekla dívka.

U soudu pak prohlásila, že se bála, aby ji Tyburec nepolil. Ten však tvrdil, že to bylo jinak: „Julie mě pokropila vodou z plecháče, a tak jsme si řekli, že ji za to po-

škádlíme.“ Ke studánce přiběhli i Pošta s Krupičkou a všichni tři, jimž bylo stejně jako dívce šestnáct let, začali Julii lechtat a štípat do ramen. Pištící děvče to dlouho nevydrželo; ačkoli mělo putnu plnou jen z poloviny, hodilo si ji na záda a dalo se na ústup.

Tři pubescenti u studánky ztichli a něco si šuškali. „Nepochybně to byla úrada o společné akci,“ byl si u soudu jist státní zástupce a patrně měl pravdu. Hned potom se totiž chlapci pustili za Čermákovou. Několik desítek kroků od studánky ji dostihli a Pošta se dívce zezadu pověsil na krk. Chlapci jí strhli putnu ze zad a povalili Julii na znak.

Pošta ji pevně držel za hlavu a Tyburec jí chytil nohy. Vyhrnuli jí přes hlavu svrchní sukni, spodní sukni i podolek košile, takže byla od pasu dolů úplně nahá - přesně v té pozici, které se lidově říká „na cibulku“. „Bránila jsem se, seč jsem byla, ale své protivníky jsem zdolat nemohla,“ popsala pranicí Čermáková. „Mé volání o pomoc utlumily sukně, mně přes hlavu přehozené.“ Krupička se chopil putny a začal Julii pomaličku polévat studenou vodou břicho a klín. „Nééé, pustě mě, já to řeknu panu starostovi,“ ječelo děvče zpod sukni. Julie hrozila a házela sebou marně - Krupička vodou šetřil,

a než vylil putnu celou, uplynuly nejméně tři minuty. Teprve pak ji mladíci pustili, ať si mokrá běží domů.

Jenže Julie nešla domů, ale rovnou ke starostovi, který její lesní zážitek oznámil četníkům.

Pošta, Tyburec a Krupička se u soudu hájili, že to byl jen takový šprým, kterým se chtěli Julii Čermákové pomstít za to, že předtím polila Antonína Tyburce vo-

dou z plecháče. Když státní zástupce řečnil, že jejich zločin spočíval v tom, že Julii násilím znemožnili jakoukoli obranu, lekli se a obhajovali se tím, že to žádné velké násilí nebylo.

„Není pravda, že se nemohla bránit. Mohla se bránit,“ řekl Pošta v soudní síni. Julie vyskočila z lavice a vykřikla: „To není pravda!“ A soudní písař zapsal do proto-



kolu: „Čermáková rozhodně odporuje.“ Pošta tvrdil, že Julie upadla na zem náhodou a že sukně se jí při tom samy svezly přes hlavu. „Polili jsme jí jen kolena,“ řekl Petr Pošta.

Přiznal však, že ji držel za hlavu a Tyburec za nohy. „Ovšemže se mohla bránit a také se bránila. Kousla mě do prstu,“ zdůraznil nato Tyburec. „Ani o pomoc nevolala, jen vrískala,“ dodal.

C. k. rada trestního soudu Wildner, který líčení s třemi výrostky 5. srpna 1890 předsedal, si vzal několik minut na rozmyšlenou. Pak řekl: „Běžít tu zajisté o svědomčné zasáhnutí v neporušitelnou sféru osobní svobody člověka a podrobení těla bezprávnému násilí o cizí libovůli, které netrvalo snad pouze okamžik, nýbrž dobu vzhledem k trapné situaci poměrně dosti značnou, a slu-

ší se tedy jednání to vším právem pokládati po rozumu zákona za neoprávněné omezování osobní svobody člověka. Kdybychom dali i za pravdu tomu, že obžalování jednáním svým hodlali si zjednatí pouze odvetu za to, že Julie Čermáková je u studně vodou pokropila, neměnila by se tím nijak trestní povaha skutku obžalovanými spáchaného. Povstaňte.“

A soudce Wildner vynesl rozsudek: „Petr Pošta, František Krupička a Antonín Tyburec odsuzují se každý ke čtrnácti dnům žaláře prostého. Posadte se.“

Čtrnáct dní byl za veřejné násilí nízký trest, dokonce nižší, než jaký stanovil zákon. Chlapcům v očích rady Wildnera polehčily tři okolnosti – že jim ještě nebylo dvacet, že do té doby neměli se zákonem sebemenší potíže a že se všichni přiznali.

